

LUXEN-SOROZAT 2. KÖNYV

Onyx

ónix

„Imádtam az *Obszidiánt!*
Készülj fel, hogy le sem teszed majd,
úgy fogod falni a sorokat,
rögtön belezúgysz Daemonbe,
és azonnal akarod a folytatást!”
– *Deborah Coke bestsellerszerző*

Hamarosan minden
megváltozik...

fine
selection

JENNIFER L. ARMENTROUT

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

A LUXEN-SOROZAT
eddig megjelent kötetei:

Obsidian – Obszidián
–LUXEN 1.–

Onyx – Ónix
–LUXEN 2.–

Opal – Opál
–LUXEN 3.–

Origin – Eredet
–LUXEN 4.–

Opposition – Ellenállás
–LUXEN 5.–

Shadows – Árnyak
–LUXEN 0.5–

JENNIFER L. ARMENTROUT

Onyx
ónix

LUXEN 2.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

ELSŐ FEJEZET

TÍZ MÁSODPERC TELT EL ONNANTÓL, hogy Daemon Black leült a helyére, addig, hogy ismerős tolla a lapockám alá fúródott. Tíz teljes másodperc.

Megfordultam; magamba szívtam természetes illatát, melyet annak köszönhetett, hogy rengeteg időt töltött a szabad levegőn. Visszahúzta a kezét, a tolla kék kupakjával most a szája sarkát paskolta. Nagyon is jól ismertem azt a száját.

– Jó reggelt, cica!

Nem bírtam ki, hogy ne nézzek a szemébe: most világoszöld volt, mint a frissen metszett rózsza szára.

– Jó reggelt, Daemon!

Oldalra biccentette a fejét: kócos fekete haja a homlokába hullott.

– Ne felejtse el, hogy ma estére terveink vannak!

– Persze, tudom. Már alig várom – feleltem szárazon.

Felém hajolt: sötét pulóvere megfeszült széles vállán. Megbillentette a padot, hogy közel érjen hozzám. Hallottam, amint a barátnőim,

Lesa és Carissa hangosan felszisszennek, éreztem, hogy az osztályban mindenki minket néz. Daemon szája sarka felszaladt, mintha magában nevetne.

Lassan túl hosszúra nyúlt a csend.

– *Mi az?*

– Le kell szednünk rólad a nyomot – felelte, elég halkán, hogy csak én halljam. Hála az égnek! A nyom mibenlétének magyarázásába nem szívesen mentem volna bele nyilvánosan. *Tudod, olyan földönkívüli-maradvány, ami az emberekre tapad, és fénylik rajtuk, mint egy karácsonyfa, ezzel pedig leszállópályát világít ki egy másik gonosz, idegen fajnak. Kérsz?*

Még csak ez kéne!

Felvettem a saját tollamat, és elgondolkodtam, ne bökjem-e meg vele Daemont.

– Igen, erre magamtól is rájöttem.

– És támadt egy igazán nagyszerű ötletem, hogyan is csináljuk.

Sejtettem, mi a „nagyszerű ötlete”. Én. Meg ő. Meg a testmozgás, egymással.

Rámosolyogtam. Zöld szemében fellobbant a tűz.

– Tetszik? – kérdezte halkán, s tekintete az ajkamra szegeződött. A testemet máris egészségtelen mértékű izgalom bizsergette. Emlekeztetnem kellett magam, hogy a Daemon viselkedésében beállt hirtelen változást sokkal inkább az idegen energiák rám gyakorolt hatása okozta, mint az én személyiségem. Amióta az arum támadása után meggyógyított, kötés állt fenn közöttünk, és bár az ő számára ez elégséges indoknak tűnt, hogy beleugorjon egy kapcsolatba, a számomra nem.

Ugyanis ez nem volt *igazi*.

Arra vágytam, amiben a szüleimnek lehetett része: örök szerelemre, ami erős és őszinte. Holmi rám tapadt földönkívüli-kötélék nem elég.

- Kizárt dolog, hogy ebben az életben rá tudsz venni, haver.
- Cica, hiábavaló az ellenállás.
- Akár a csábításod.
- Majd meglátjuk.

A szememet forgatva előrefordultam. Daemon néha nagyon kedves tudott lenni, de éppen annyira tenyérbemászó is, ami kellően elhomályosította a kedvességét. Bár nem mindig.

Ekkor becsoszogott a vénséges matektanár, a kezében egy vaskos papírköteggel. A csengőre vártunk.

Daemon megbökött. Megint.

Ökölbe szorítottam a kezem. Átfutott a fejemben, hogy egyszerűen nem törődöm vele, de ennél jobban ismertem – csak tovább böködne.

Hátrafordultam, és rámeredtem.

– *Mi van*, Daemon??

Olyan gyorsan mozdult, mint amikor a kobra lecsap: végighúzta az ujját az arcomon, és kiszedett valami pihét a hajamból.

– Iskola után...

A mosolyból megátalkodott vigyor lett; a fejemben mindenféle örült ötletek cikáztak. De nem mentem bele még egyszer ebbe a játékba. Lesújtó pillantást vettem rá, majd előrefordultam. Igenis ellenállok a hormonjaimnak... és annak, hogy senkihez nem hasonlítható hatással van rám.

Egész délelőtt lüktetett a fejem a bal szemem felett: természetesen Daemont hibáztattam érte. Ebédnél már úgy éreztem magam,

mintha valaki beakasztott volna nekem egy jobbhorgot. A terem zaja, a fertőtlenítő és az odaégett étel szagának keveréke annyira zavart, hogy legszívesebben kirohantam volna az ebédlőből.

– Megezed még azt? – intett Dee Black az érintetlen túrókrém és ananászom felé. Fejemet rázva elé toltam a tálcámat. Felfordult a gyomrom, amikor belemélyesztette a villáját.

– Az egész focicsapatot az asztal alá ennéd – jegyezte meg Lesa Deet figyelve. Sötét szemében irigység csillogott. Nem hibáztathattam. Már volt alkalmam megfigyelni, ahogy Dee egy ültő helyében eltűntet egy családi csomag töltött kekszet. – Hogy csinálod?

Dee csak megvonta keskeny vállát.

– Azt hiszem, gyors az anyagcserém.

– Mít csináltatok a hétvégén? – tudakolta Carissa, és fintorogva megtörölgette a szemüvegét a blúza ujjával. – Én főiskolai jelentkezési lapokat töltöttem ki.

– Én végig Chaddel voltam – vigyorgott Lesa, aztán mindketten Deere és rám néztek, várva, hogy mi is elmeséljük a magunk részét. Úgy véltem, a megölni-egy-tébolyult-idegent-és-csaknem-belehalni-dolog mégsem olyasmi, amit szívesen megosztanék mindenkivel.

– Csak lógtunk, meg idétlen filmeket néztünk – vágta rá Dee. A füle mögé tűrte egy fényes hajtincset, és közben alig láthatóan rám mosolygott. – Nem volt túl izgalmas.

– Mindig olyan unalmasak vagytok – horkant fel Lesa. Már majdnem elmosolyodtam ezen, de akkor meleg bizsergést éreztem a tarkómon. A körülöttem zajló beszélgetés elhalkult, s néhány pillanat múlva Daemon huppant le a bal oldalamon lévő székre, előttem pedig megjelent egy pohár epres turmix, amit a legjobban szeretek. A meglepőnél is meglepőbb volt, hogy Daemon ajándékot ad

nekem, hát még, hogy épp az egyik kedvencemet. Összeért az ujjunk, amikor felemeltem a poharat, és elektromosság futott át a bőrömnön.

Visszarántottam a kezemet, és belekortyoltam a turmixba. Menyyei. Talán a háborgó gyomromat is helyrehozza kicsit. És talán hozzá tudok szokni ehhez az új, ajándékozós Daemonhöz. Sokkal jobb, mint a korábbi, seggfejverzió.

– Köszönöm – mondtam. Válaszul csak rám mosolygott.

– A mieink hol vannak? – szúrta oda Lesa. Daemon nevetett.

– Csak egyvalaki szolgálatára szerződtem.

Lángvörösre gyúlt arccal hátralöktem a székeimet.

– Te engem semmilyen módon nem szolgálsz!

– Még nem – felelte Daemon, ismét áthidalva a köztünk keletkezett távolságot.

– Jaj, maradj már, Daemon, nem látod, hogy én is itt vagyok? – szólt rá rosszállóan Dee. – Mindjárt teljesen elveszed az étvágyamat!

– Mintha ilyesmi egyáltalán előfordulhatna – jegyezte meg Lesa a szemét forgatva. Daemon előhúzott a táskájából egy franciakenyeres szendvicset. Ő volt az egyetlen, aki leléphetett a negyedik órától, hogy ebédelni siessen, és nem kapott érte büntetést. Mert annyira... *különleges*. A hűgát leszámítva minden lány őt nézte az asztalnál. Még néhány fiú is.

Daemon zabkeksszel kínálta Deet.

– Nem akartunk megbeszélni valamit? – érdeklődött Carissa, és az arcára két piros folt ült ki.

– De bizony – vágta rá Dee, és Lesára mosolygott. – Valami nagy dolgot.

Megtöröltem verejtékes homlokomat.

– Micsodát?

– Deevel arról beszélgettünk angolórán, hogy két hét múlva hétvégén rendezni kellene egy bulit – magyarázta Carissa. – Valami...

– ...hatalmasat! – vágott a szavába Lesa.

– Kisebbséjét – javította ki Carissa, szúrós szemmel pillantva barátjánőjére. – Csak összejöhetnénk páran, vagy valami.

Dee bólintott, ragyogó szemében izgatottság csillogott.

– A szüleink elmennek azon a pénteken, szóval tökéletes lenne.

Daemonre pillantottam. Kacsintott, mire az én bolond szívem kihagyott egy ütemet.

– Tök jó, hogy a szüleid csak úgy hagyják, hogy bulit rendezz a házukban – állapította meg Carissa. – Az enyémekek már attól agyvérzést kapnának, ha csak felvetném az ötletet.

Dee megvonta az egyik vállát és félrepillantott.

– A mi szüleink jó fejek.

Fájdalom szúrt a szívembe: alig tudtam megőrizni a semmitmondó kifejezést az arcomon. Őszintén hittem, hogy Dee mindennél jobban szeretné, ha élnének a szülei. És talán még Daemon is. Akkor nem rá hárulna a családjáért viselt felelősség terhe.

Az együtt töltött idő alatt arra már rájöttem, hogy rémes modorra főképp a stressznek köszönhető. És az ikertestvére halálának...

Az ebédszünet hátralévő részében mindenki a buliról beszélt. Tulajdonképpen jó időpontot választottak ki, mert a születésnapom a rákövetkező szombatra esett. Csakhogy a hír a hét végéig bejárja majd az iskolát. Egy olyan kisvárosban, ahol az egyik legizgalmasabb dolog az, ha egy péntek este összegyűlnek páran a tarlón inni, semmi esély arra, hogy a buli szűk körű maradjon. Vajon Dee is rájött erre?

– Téged nem zavar? – súgtam oda Daemonnek.

– Nem mintha megállíthatnám Deet – vont vállat. Tisztában voltam vele, hogy ha akarja, megállíthatja, szóval a válasza azt jelentette: nem bánja.

– Kérsz kekszet? – nyújtott felém egy doboz csokis rágcsát. Gyomorpanaszok ide vagy oda, ezt nem lehetett visszautasítani.

– Persze.

Félmosoly ült ki az arcára, felém hajolt, a szája most csak centikre volt az enyémtől.

– Akkor gyere és vedd el!

Gyere és vedd... Daemon a sütemény felét telt, csókolnivaló ajkai közé szorította. Ó, ti földön kívüli aprószentek...

Eltátottam a számat. Az asztal körül nem egy lány olyan hangokat adott ki, mintha poccsolyává készülne olvadni, de nem bírtam magam rávenni, hogy körülnézzek, mit csinálnak valójában.

A csokis keksz – azok az ajkak – ott, éppen előttem...

Forróság áradt szét az arcomon. Magamon éreztem mindenki tekintetét, és Daemon... Jó ég, Daemon kihívón felvonta a szemöldökét.

Dee öklendezést imitált.

– Gyerekek, hányini fogok – jegyezte meg. Szerettem volna szegyenemben bekúszni egy sötét lyukba. Mégis mit gondolt Daemon, mit fogok tenni? Kiszedem a sütit a szájából, mint a *Susi és Tekergő* piros karikás változatában? A fenébe, egy részem még akarta is, de nem tudtam biztosan, vajon mit is árul ez el rólam.

Daemon kivette a sütit a szájából. Úgy csillogott a szeme, mintha megnyert volna egy csatát.

– Lejárt az idő, cica.

Csak bámultam rá – ő pedig kettétörte az édességet, és nekem adta a nagyobbik felét. Elmartam tőle, szerettem volna az arcába vágni, de hát csokis keksz volt, amit imádok. Úgyhogy megettem, és még ízlett is.

Újra a turmixomba kortyoltam. Kellemetlen borzongás futott végig a hátamon, mintha figyelnének. Körbepillantottam az ebédlőben: azt vártam, hogy Daemon földönkívüli exbarátnőjének szokásos gonosz tekintetével fogok találkozni, de Ash Thompson egy másik fiúval beszélgetett. Hm. Vajon luxen? Nem volt túl sok velük egykorú, de kételkedtem benne, hogy a felsőbbrendűségi komplexusban szenvedő Ash valaha rámosolyogna embersrácra.

Végignéztem a terem többi részén is. Mr. Garrison a könyvtárba vezető kétszárnyú ajtó mellett állt, és egy fiúkból álló asztaltársaságot figyelt, akik éppen a tört krumplijukból készítettek kifinomult műalkotást. Senki még csak felénk sem pillantott.

A fejemet ráztam: hülyén éreztem magam, amiért a semmitől is megéremülök. Nem tűnt valószínűnek, hogy egy arum éppen a közepiskolai ebédlőbe törne be. Talán bujkál bennem valami.

Kissé reszkető kézzel nyúltam a nyakamba függesztett medálhoz. Az obszidián kellemesen hűvösen simult a tenyerembe – biztonságot ígért. Elég az idegeskedésből. Még az is lehet, hogy emiatt vagyok kába és szédült.

De az biztos, hogy nincs köze a mellettem ülő sráchoz.

A postán több csomag is várt rám, és én még csak nem is ujjongtam igazán. Előolvasói példányok érkeztek más bloggerekől, akik utazókönyvet csináltak belőlük, hogy mások is véleményezhessék őket.

Én meg nem is tudom, mi ütött belém. Még egy bizonyíték, hogy kitört rajtam a kergemarha-kór.

Rettenetes volt a hazautam. Elgyengült a karom, szétestek a gondolataim. Magamhoz szorítottam a csomagjaimat, és nem törődtem a tarkómon felkúszó bizsergéssel, csak felmáztam a veranda lépcsőjén. És nem törődtem azzal a csaknem kétméteres sráccal sem, aki a korlátot támasztotta.

– Iskola után nem egyenesen haza jöttél – állapította meg boszszúsan. Mintha ő volna a saját, elcseszett, szexi titkosrendőröm, és éppen megléptem volna előle.

A szabad kezemmel előkotortam a kulcsomat.

– Mint látod, a postán volt dolgom. – Benyitottam, és az előszobai asztalkára ejtettem a csomagokat. Daemon persze nem várt invitálásra, rögtön követett.

– Várhatott volna a postád. – A konyhába is utánam jött. – Mi az? Csak könyvek?

Elővettem a hűtőből a narancslevet, és felsóhajtottam. Aki nem szerelmese a könyveknek, az nem értheti.

– Aha, csak könyvek.

– Tudom, hogy valószínűleg nincsenek arumok a környéken, de azért nem lehetünk elég óvatosak. Olyan nyomot viselsz, ami egyenesen a küszöbre vezeti őket. Pillanatnyilag ez fontosabb a könyvednél.

Nem: a könyvek fontosabbak akárhány arumnál. Töltöttem magamnak a narancsléből. Már ahhoz is túl fáradt voltam, hogy rendszeren leálljak vitatkozni vele. Az udvarias társalgás művészetét egyelőre nem sikerült elsajátítanunk.

– Kérsz?

– Köszönöm – sóhajtott. – Van tej?

– Szolgálj ki magad! – intettem a hűtő felé.
– Te ajánlottad, most meg nem akarod kitölteni?
– Én narancslevet ajánlottam – mutattam rá, és a pohárral a kezemben az asztalhoz léptem. – Te akartál tejet. És halkabban beszélj! Anyu alszik.

Morgolódva kivette a tejesüveget, és leült mellém. Csak akkor néztem meg magamnak jobban: fekete melegítő volt rajta, és ez a legutolsó alkalomra emlékeztetett, amikor hasonló holmiban járt nálunk. Akkor jócskán belemelegedtünk, a vitánk forró előjátékba torkollott, mintha valamelyik pocsék szerelmes regényből léptünk volna ki, amit véleményezni szoktam. Az emlék még mindig ébren tartott néha éjszakánként. Nem mintha ezt valaha is hajlandó volnék elismerni.

Annnyira forró pillanatok voltak, hogy Daemon idegen kisugárzásától kiégett a ház majdnem minden villanykörtéje, meg a laptopom is tönkrement. Hiányzott a notebook, meg vele a blogom. Anyu megígérte, hogy vesz nekem másikat a születésnapomra. Még két hét...

Nem néztem fel, csak a poharamat piszkálgattam.

– Kérdezhetek valamit?
– Attól függ – vágta rá.
– Te... érzel valamit a közelemben?
– Másfélére gondolsz, mint amit ma reggel éreztem, amikor felűnt, milyen jól áll neked ez a farmer?
– Daemon – sóhajtottam, és igyekeztem nem hallgatni a lányra, aki azt kurjongatta bennem: ÉSZREVETTE!! – Komolyan kérdeztem.

Hosszú ujjai tétova köröket rajzoltak a faasztalra.

– Meleget és bizsergést érzek a tarkómon. Erre gondoltál?

Felnéztem. Félmosolyt láttam az arcán.

– Igen. Szóval te is érzed?

– Csak amikor közel vagy.

– Téged nem zavar?

– Téged igen?

Nem tudtam, mit mondjak erre. Az érzés nem volt fájdalmas, éppen csak fura. Azonban az, amit szimbolizált, zavart: az átkozott kötelék, amiről semmit sem tudtunk, pedig még a szívünk is ugyanúgy vert.

– Lehet a gyógyítás mellékhatása is – nézett rám Daemon a pohara felett. Lefogadtam volna, hogy még a tejbajusz is jól állna neki.

– Jól vagy? – tudakolta.

Nem igazán.

– Miért?

– Mert szarul nézel ki.

Ha ezt bármikor máskor állapítja meg, kiástam volna a csatabárdot, de most csak leraktam a poharamat.

– Szerintem bujkál bennem valami.

Daemon összevonta a szemöldökét. A betegség gondolata távol állt tőle: egy luxen nem betegedett meg. Soha.

– Mi bajod?

– Nem tudom. Biztos földön kívüli bolháim vannak.

Felhorkant.

– Aligha. Most különben sem engedhetem, hogy beteg legyél. Ki kell mennünk, hogy megpróbáljuk leszedni rólad a nyomot. Amíg rajtad van...

– Ha úgy folytatod, hogy gyenge pont vagyok, megütlek. – A düh elnyomta bennem a hányingert. – Szerintem már bebizonyítottam, hogy nem vagyok az, főleg, amikor elvezettem Baruckot a házatoktól,

és meg is öltem. – Nehezemre esett halkán beszélni. – Csak mert ember vagyok, még nem feltétlenül vagyok gyenge is.

Daemon komor arccal hátradőlt.

– Azt akartam mondani, hogy addig veszélyben vagy.

– Ó. – Elvörösödtem. Hoppá. – Na de akkor sem vagyok gyenge.

A következő pillanatban már nem az asztalnál ült, hanem melletttem térdelt. Felfelé kellett néznie, ha látni akarta az arcomat.

– Nem vagy gyenge. Ezt már bebizonyítottad. És amit a hétvégén tettél? Hogy megcsapoltad az erőnket? Még most sem értem, hogyan csináltad. De gyenge tutira nem vagy. Kicsit sem.

Húha. Nagyon nehéz volt megőrizni az elszántságomat, hogy ne omoljak a karjába, amikor éppen *kedves* volt, és úgy nézett rám, mintha én volnék a világban az utolsó darab csoki. Amiről persze megint eszembe jutott az a sütemény a szájában.

Megrándult az ajka, mintha tudná, mi jár a fejemben, és egy mosolyt próbálna visszafojtani: nem a szokásos önelégült fajtát, hanem egy igazit. Aztán egyszerre felállt és fölém hajolt.

– Most akkor bizonyítsd be megint, hogy nem vagy gyenge! Emeld fel a fenekedet, és dolgozzunk a nyomon!

Felnyögtem.

– Daemon, tényleg nem érzem jól magam.

– Kat...

– Nem azért mondom, hogy akadékoskodjak. Hányingerem van.

Összefonta izmos karját. Under Armour feliratú pólója megfeszült a mellkasán. – Nem biztonságos bárhová is menned, ha úgy nézel ki, mint egy kicseszett világítótorony. Amíg rajtad a nyom, nem csinálhatsz semmit. Nem mozdulhatsz ki.

Az asztalra támaszkodtam és felálltam, igyekeztem nem figyelni kavargó gyomromra.

– Átöltözöm.

Meglepetéstől tágra nyílt szemmel hátraleptem.

– Máris beadod a derekadat, cica?

– Beadni? – nevettem érzés nélkül. – Csak nem akarom tovább nézni a fejedet.

– Mondogasd ezt magadnak sokáig, cica! – mosolygott Daemon.

– Te meg csak szedjed az egónövelőidet!

Egy pillanat múlva már előttem állt, elzárva az utamat. Aztán ragadozómozdulattal, lehajtott fejjel előrelépett. A szeme elárulta a szándékát. Addig hátráltam, amíg el nem értem az ebédlőasztalt.

– Most mi van?

Két tenyerével a csípőm két oldalán nekitámaszkodott az asztalnak, és felém hajolt. Forró lélegzetét éreztem az arcomon; összekapcsolódott a tekintetünk. Még egy kicsit közelebb húzódtam hozzá, az ajka az államhoz ért. Elgyötört hangocska szakadt ki belőlem, és felé dőltem, mintha a teste mágnesként vonzana.

Egy szívdobbanással később Daemon halk, torokhangot hallatva felnevetett és visszahúzódott.

– Aha... nem az én egóm, cica. Nyomás, készülődj!

A pokolba!

Beintettem neki, és kísértáltam a konyhából, fel az emeletre. Még mindig nyirkos volt a bőröm, aminek semmi köze nem volt az imént történetekhez, de azért melegítőbe bújtam. A legkevésbé futni vágytam, de Daemontól nem lehetett elvárni, hogy törődjön a rosszullétemmel.

Csak saját magával törődött, meg a hűgával.

Ez nem igaz, suttogetta egy halk, idegesítő hangocska a fejemben. És talán igaza volt. Daemon meggyógyított, amikor pedig hagyhatott

volna meghalni, és hallottam a gondolatait – hallottam könyörögni, hogy ne hagyjam el.

Akárhogy is, le kellett gyűrnöm a hányingert, hiszen kezdődött a vidám kocogás. Mélyen legbelül már tudtam, hogy ennek nem lesz jó vége.

MÁSODIK FEJEZET

HÚSZ PERCIG BÍRTAM.

Az erdő egyenetlen talaján, az éles novemberi szélben, Daemonnel magam mellett nem ment tovább. A tóhoz vezető út felénél faképnél hagytam, és visszasiettem a ház felé. Szólongatott ugyan, de nem figyeltem rá. Éppen csak beértem a fürdőszobámba, és már hánytam is, úgy igazán, a vécécészét szorongatva, térden állva, görcsösen, hogy könnyek csorogtak az arcomon. Még anyu is felébredt rá.

Besietett, kisimította a hajamat az arcomból.

– Drágám, mióta érzed rosszul magad? Pár órája, egész napja, vagy csak most jött rád?

Anyu, az örök ápolónő.

– Egész nap hol jobb, hol rosszabb – nyögtem ki, a kád peremére támasztva a fejemet. Anyu halkán ciccegett, és a homlokomra szorította a tenyerét.

– Édesem, hiszen meggyulladsz. – Felkapott egy törülközőt, és a csap alá tartotta. – Talán be kellene telefonálnom...

– Ne! Semmi baj. – Átvettem a törülközőt, és a homlokomra szorítottam. Remek érzés volt. – Csak az influenza. És már jobban is vagyok.

Aggódva figyelte, ahogy feltápáskodtam és megfürödtem. Hosszú hálóinget vettem magamra. Hihetetlenül sok időbe telt. Mire bemásztam a takaróm alá, a szoba már ingott, körhintázott velem. Összeszorítottam a szemem, és vártam, hogy anyu visszatérjen.

– A telefonod és egy pohár víz – hallottam. Mindkettőt az ágyam melletti asztalkára tette, és mellém ült. – Mondd, hogy „ááá”! – Engedelmesen kitátottam a számat. Egy lázmérő közelített. – Meglátjuk, mennyi a lázad, és eldöntöm, hogy itthon maradok-e – mondta. – Alighanem csak influenza, de...

– Mhmm – nyögtem. Anyu szigorú pillantással jutalmazott. Megvárta, míg a lázmérő csipogott, akkor leolvasta.

– Harmincnyolc három. Vedd be ezeket! – Két tablettát tett a kezembe. Kérdés nélkül lenyeltem őket. – Nem olyan rémesen magas a lázad, de azt szeretném, ha ágyban maradnál és pihennél, rendben? Tíz előtt még rád telefonálok.

Bólintottam, és befészkeltem magam a takaróm alá. Alvásra volt szükségem. Anyu friss, nedves ruhát tett a homlokomra. Behunytam a szemem. Majdnem biztosra vettem, hogy az állapotom megfelel a zombijárvány első stádiumának.

A fejem megtelt köddel. Elaludtam, aztán felébredtem, amikor anyu hívott, aztán megint elaludtam, éjfél utániig. A hálóingem nedvesen tapadt lázas bőrömrre. Már mozdultam, hogy ledobjam a takarókat magamról, amikor felfedeztem, hogy azok a szoba túlsó felén vannak, a rendetlen számítógépasztalon.

Hideg verejték ütött ki a homlokomon, ahogy felültem. Zakatoló szívem küzdelmes, szaggatott ritmusa lüktetett a fejemben. Mintha

kettőt ütne egyszerre... A bőröm forrón feszült az izmaimra és mindenütt viszketett. Felálltam – megfordult velem a szoba.

A tűz belülről égetett, mintha a szerveim egyetlen masszává olvadtak volna össze. Összszavardtak a gondolataim, értelmetlen, véget nem érő láncolatrá fűződtek. Csak annyit tudtam, hogy *le kell hűlnöm*.

A szobám ajtaja kitárult, a folyosó hívogatott. Fogalmam sem volt, hova megyek, de kibotladoztam az ajtón, majd le a földszintre. A bejárat vonzott, enyhülést ígért. Kint hideg van. Kint lehűlök.

De még ez sem volt elég.

Álltam a verandán, a szél rángatta nedves hálóingemet, hajamat. Fényesen ragyogó csillagok pislogtak rám az éjjeli égről. Ahogy magam elé néztem, az út menti fák színt váltottak. Sárga. Arany. Vörös. Végül halványbarna.

Ekkor jöttem rá, hogy álmodom.

Kábán leléptem a verandáról. A murva szúrta a talpamat, de csak mentem, amerre a holdfény mutatta az utat. Nemegyszer úgy tűnt, hogy a világ feje áll körülöttem, de én csak mentem tovább.

Nem tartott sokáig, hogy elérjem a tavat. Ónixszínben hullámzott a víz a halvány fényben. Előreléptem – aztán megálltam, amikor a lábujjaim belesüppedtek a laza földbe. Bizsergő, égő, perzselő forróságot éreztem a tarkómon.

– Kat?

Lassan megfordultam. Csapkodott körülöttem a szél, de én csak néztem a jelenést. A holdfény éles árnyékokba vonta az arcát, megcsillant nagyra nyílt, ragyogó szemében. Nem lehet igazi.

– Mit csinálsz, cica? – kérdezte Daemon. Mintha eltűntek volna a körvonalai. Máskor ilyen soha nem fordult elő. Néha elmosódott, az igaz, de sosem volt ilyen furcsán alakatlan.

– Le... le kell húlnöm.

Láttam az arcán, hogy egyetlen pillanat alatt mindent megértett.

– Ne merészelj bemenni abba a vízbe!

Hátraléptem. Jeges víz nyaldosta a bokámat, aztán a térdemet.

– Miért?

– Hogy miért? – Közelebb lépett. – Túl hideg. Cica, ne akard, hogy én menjek be érted!

Zsongott a fejem. Biztosan szétolvadtak az agysejtjeim. Mélyebbre merültem: a víz enyhítette a lángolást, átcsapott a fejem fölött, elfojtotta a lélegzetemet, de a tüzet is. Csaknem teljesen.

Örökké képes volnék itt maradni. Talán meg is teszem.

Erős, karok öleltek át határozottan, és visszahúztak a felszínre. Jeges levegő töltötte meg felperzselt tüdőmet. Nagy kortyokban nyeltem magamba, hátha kioltja a lángokat. Daemon olyan gyorsan rántott ki az áldott vízből, hogy az egyik pillanatban még a tóban álltam, a másikban már a parton.

– Mi bajod van? – tudakolta, majd megragadta a vállamat, és könnyedén megrázott. – Elment az eszed?

– Ne... – próbáltam eltolni magamtól, de gyenge voltam. – Olyan forró...

Átható pillantása a lábujjamig leszaladt.

– Az biztos. A helyzet is forró, te meg a vizes fehér hálóinged... Bejön, cica, de éjfélkor úszni menni novemberben? Kicsit túl merész húzás, nem gondolod?

Ennek nem volt semmi értelme. Elmúlt a megkönnyebbülés, a bőröm újra tüzet fogott. Kirántottam magam a karjából, hogy viszatérjek a vízbe.

Két lépést sem tehettem meg, már ismét átfont a karjával, és maga felé fordított.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Kat, nem mehetsz be. *Túlságosan* hideg. Meg fogsz betegedni.
– Elsimította az arcomból a hajamat. – A fenébe... már így is beteg vagy! Hiszen lángolsz.

Valami a szavai mögött megrikította a ködöt a fejemben. Neki-dőltem, a mellkasának nyomtam az arcomat. Csodálatos illata volt: fűszeres, férfias.

– Nem akarlak – jelentettem ki.

– Hű, nem ez a legjobb alkalom, hogy *ebbe* a vitába megint belemenjünk.

De hát ez csak egy álom, sóhajtottam, és keskeny dereka köré fontam a karomat.

– Mégis akarlak.

Daemon szorosabban ölelt magához.

– Tudom, cica, senkit nem tudsz átverni. Na, gyerünk!

Eleresztettem: a karom élettelenül hullott a testem mellé.

– Én... nem érzem jól magam...

– Kat?! – Daemon elhúzódott, két tenyerébe fogta az arcomat, és maga felé emelte. – Kat, nézz rám!

Hát nem órá néztem?

Megcsuklott a térdem – és aztán nem volt semmi, sem Daemon, sem gondolatok, sem tűz, sem Katy.

Minden zavaros volt, összefüggéstelen. Meleg kezek simították ki a hajamat az arcomból, ujjak simogatták az orcámat. Egy mély hang szólt hozzám valami dallamos, lágy nyelven; mint egy ének, csak szebb, megnyugtatóbb. Belesüppedtem, és ismét elvesztem egy időre.